

ють ся добровільно?

Завела надія Греків — хитрий плян не повів ся. І даром вони раділи вже, що так легко збудуть ся Олега та його війська. Немалий страх налетів на місто, коли послы вернули ся й передали слова Олега.

І зібрали знов раду, урадили окупити ся перед Олегом та його важким мечем. Зібрали багато добра усякого, післали до Олега, як гостинець і просили післати послів до міста умовити ся про мир. Олег післав туди своїх послів, які полагодили в його імени усе діло.

Послы зажадали багато гроший на кожний корабель, на кожде українське місто, а далі таке, що українським купцям можна було торгувати у Царгороді та так, щоб через шість неділь вони могли брати у Греків без плати харч, скільки і що тільки схочуть: вина, хліба мяса, риби і овочів.

Греки пристали на все, ще й мусіли дати Українцям на дорогу харчів та усього, що тільки ті забрати могли на кораблі.

Повертаючи, Олег прибив на воротах Царгороду свій щит на знак, що підбив сей город. Се лишало ся на довго в пам'яті Греків — вони не надіяли ся ніколи, що будуть корити ся такому слабому у його початках противникови.

А Олегова дружина вертала на radoшах з своїм князем на Україну. Кораблі рознесли ся по цілому Дніпрови, лили ся вина, меди — лунала нісня весела, пісня побіди.. Не було жури на кораблях. Шовкові паруси добуті в Царгороді розп'яті на кораблях, захищали дружину від соняшніх промінтів — веселе парубоцьке життя відганяло скуку довгої подорожі, а сріблисте вино розвеселяло ум.

Курили ся чуби, радість лила ся у край, -- а Олег усьому душею.

— Се він, пан наш, володар! — гукала дружина. — Се він собі славу, нам долю добуває!

— З тобою, наш князю, ми на всьо готові! Веди нас! Нема сили, яка б нам стала на дорозі і нас спинила!

І знов вина лили ся, пісня греміла та шовкові паруси з вітром шепотіли — минали за днями дні, коротшала дорога.

А Олег — душа всього — сидів у своєму човні, щось не